

SOL *u* CAN
2006 **#6**

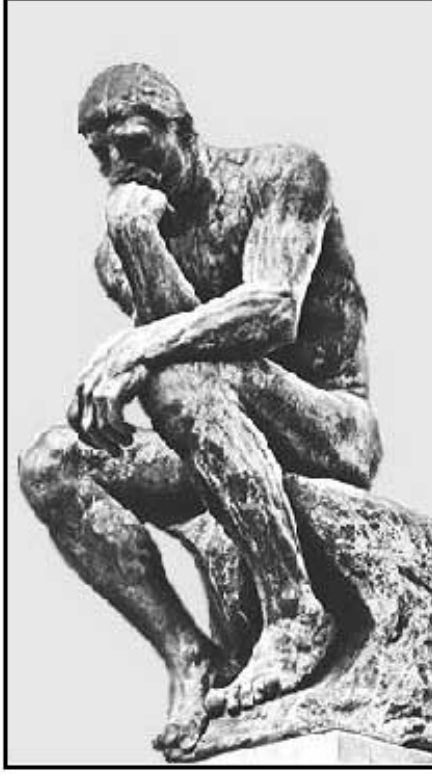
Gökkuşağı renk skalasının her mertebesinde en azından bir kimlik temelini bulur.İfade ve iletişim alanının kulvarlara hapsedildiği kimlikler arası bağlantıların üzerine kurulduğu dil , biçimi doğal olarak içeriği belirler.Dilin kırılması mevcut söylemler ve biçimler karşısında , bu söylem ve biçimlere hakim yeni bir kültürün kurulmasında etkilidir.Haber ve reklam bombardımanı altında biz, sade,sıradan, üretim ve tüketim ilişkilerinde aynı tepkileri veren sessiz çoğunluk, kuracağımız dil 'gerçeklik' dediğimiz ortak tarihimizi şekillendiren gücümüz olacaktır.Hayallerimizin,gündelik hayatımızın, radikal tutumlarımızın apaçık ortaya konduğu , düşüncesiyle davranışı bir, iç ahlak ve iç hukuku dışında eylemleri belirleyen başka kaynağa ihtiyacı olmayan insanlarız, çoğunluğuz.

Üniversitede,lisede öğretim görenler, piyasada çalışanlar,işsiz bohemler dört bir yandan etiket toplayan bir kimliğe dahil olan bu dünyanın vatandaşları yani tüketicileriyiz.Ürettiklerimizse elimizde sisteme karşı kullanabileceğimiz tek silahımız;

sözlerimiz,yazılarımız,çizdiklerimiz hepsi kamufleji parçalayabilecek bıçaklar.Simgesel dünyanın görsel savaşçıları olunabildiği gibi kendi gerçekliğini yaratan ve nesnenin işaret ettiği kendisi olan doğrudan iletişimin,ifadenin 'yeni' bir kültüründe neferleri olunabilir.Burada, "varoluşun menekşeler kadar, gök kuşağı kasırga ve tamtakır mutfak dolabı kadar olağan

bir parçası" olduğumuz hayatlarımız, ilişkilenmelerimiz üretim ve tüketim ilişkileri üzerinden tanımlanıyor, Yeni kapitalizme yeni direnişimiz ister görüngüsel ister doğrudan olsun binbirçeşit, tektipleştirmeyen kültürlere ihtiyaç duyuyor. Alt-kültür, alt olan, alternatif olan bunlardan birisi. Kişisel olanın politik olduğu, dünyayı değiştirmek için merkezin ayaklarımızı bastığımız yer, vatanın geoid şeklindeki dünyanın kendisi olduğu, gelen fasolu toplara karşı savunduğumuz iç dünyamızın gerçek olduğu, bize verilen kimliklerin reddiyle, iç huküğümüz, iç ahlakımız ve birbirimizi yeniden oluşturduğumuz kültürümüzün yeni diliyle konuşabileceğimiz ihtiyacı olduğu anda orada olabilen bir ifade ve iletişim alanına doğru: fikirlerimizle, projelerimizle, yazdıklarımız, karaladıklarımızla FANZinlerimiz yani 'bizim medya'mızla olmadığımız yerde olabilmek, sokağın tavrını, kokusunu süreç içerisinde masa başındaki düşünsel teatilerimizle birleştirebilmek için her kesimden, her kimlikten gelen tepkileri bir güce dönüştürebilmek ve eylemleri ortaya koyanın Tyler Durden kim, Kara Murat kim sorularının cevabıyla mümkün, zaman, mekan ve uzamın, kendine yabancılaşmayı yapıbozuma uğratmış, yarattığımız toplumsal şizofreni yani üçüncü kişiliğimiz 'BİZ' parayı ve gücü tek değer olarak kabul etmeyen, birazda olsa kabuklarından kurtulup doğaya bakabilen, başka varoluşlara saygı duyabilen, aşkını ve ruhunu satmayan, tarihin ortanca çocukları adımlarımızı yere sağlam basarak sıklaştırıyoruz. Her 'ben' de bir 'BİZ' mevcuttur. Ruhunu yaşatalım!

Tuvalet kağıdı yatakhane'de 'ibo' kelimesinden de fazla olmak üzere istisnasız en çok kullanılan söz öbeğidir. Çanakkale'de hem evimdeyim hem tatildeyim ama lanet beyaz tuvalet kağıdı arıyorum def-i hacet etmek için, ararken bu kısımda yazılı olması gerekenler yerine ondan önce ne vardı N vardı, 10 vardı diye düşünerek arıyorum ve mutfakta ulaşıyorum beyaz ruloya yatakhane'de olduğu gibi elimde gidiyorum başarılı bir işlemden sonra

sigaramı yakıyorum (redaksiyonda tekrar sigara yakıyorum, bu anı daha önce yaşamıştım sürekli bir DEJA VU hali) ve başlanılması gereken yerden başlıyorum.

Bu dünyada boşluk yok kardeşim, rasyonel akıl diyede bir şey beynimin sol lobu, her şey bir soruyla başladı cevap veremediğim soruyla BENİM GÖZLÜKLERİM Nerede? Gözlük çift camdan oluşur o yüzden latin dillerinde çoğul kullanılır, insanın cevap veremediği bir soru olunca bu soru hızla form değiştiriyor bir anda felsefi bir soru haline geliveriyor, anlatıyorum felsefenin doktoruna, önce git bir muayene ol fiziksel bir şey değilse

anlam dünyasındaki sorununu çözeriz diyor, saygı duyuyorum ve ilelebet bunu söyleyen felsefe doktoruna saygı duyacağım çünkü içten, içten pazarlıklı değil.Macera başlıyor.

Tavsiye ettiği doktora ulaşıyoruz.Adam boş teneke, 10 dakika konuşuyoruz, bana abuk sorular soruyor,rasyonel cevap vermeye çalışıyorum, sonuç verdiğimiz kağıt parçaları cebine iniyor tam bir rezalet, daha içten sol kültürden karşı cins bir psikoloğa gidiyoruz neden-süreç-sonuç aynı, tek fark kadınsılığı.

Kendime,başkalarına anlatmaya çalışıyorum,sonuçsuz.Gecenin tam üçünde sokak kazaNACAK diyorum bomba patlıyor, herşey etrafımda dönüyor, kontrol tamamen bende ama engelliyemiyorum.Siktiğimin gözlüklerini son gördüğüm yer Big Lebowski filmiyle gözlerimin arası,gözlerimeyakın mercekler gelen ışınların sarı noktaya yakın bir yere düşmelerini sağlıyor,.Siktiğimin gözlüklerimin bulunduğu kabı son kez rüyamda gördüm, yataktan düştü kab, uyandım.Tabi ancak uzamda görürüm yok işte gözlükler, neden soruyorsun derken bile o soru form değiştirmiş sorduruyor kendini.Yatağı hatırlıyorum, iki tane çift kişilik iki yatak, birinde meinhoff var,sesini düşünüyorum, beynini bir kavanozda tutuyorlar, benim kafam hep saksıda, kenevir ektilim sıra siyah lalede soğanıda sokaktan aşıracağım.Barda bir sahne gelir iki dizimde de güzel hatunlar, yaşayan bukowski olduğumu söylüyor biri.Evden çıkıyoruz bir kapı kapanıyor,bir kapı açılıyor doktorun özel kliniğinde tuvaletteyim bir çıkış yok.Bir aralık buluyorum ve Bakırköy sokaklarında koşuşturma başlıyor.Bir nefes bali için koşuyorum, bağımlı

değilim, doğru düzgün 1 nefes içmişliğim bile yok.Acildeyiz yani cila da.Bir grup görevli zihniyetli adam,kolluk kuvvetleri,polisi,imdatı,zarf getiren adamlar, bir cemaate mensup olduğu belli olan kadın müsveddesi,bense tanrıyı görmeye çalışıyorum (aynaya bakmam yeterliydi) daha çok ingilizce konuşarak sonra o kadın geliyor, hemşire devletin görevlisi bu benim ikinci hemşirem ilkini baz-morfin damarıma ilk girdiği anla ikincisi arasında saniyenin onda biri gibi bir sürede gördüm yeşil kıyafetli,esmer bu seferki beyaz,sorumluluğu alırsınız diyorum ve iğneyi kırımın sol tarafına yıyorum.Son defa ayık haldeyim.Bir kapı daha hatırlıyorum Notre-Dame'ın kamburu açtı- gri kıyafetiyle cehenneme düştüm bir sürü insan durmadan kıpırdıyor ve konuşuyor.Bu cehennem cennet olabilir mi?

K BLOK KAT 2 K KARE nam-ı diğer servis Bakırköy Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesi, öyle bir uyuyorum-ki uyandığımda cennetteyim galiba uyurgezer halde Alex in elini sıktım, kapalı var açığı var tribün gibi burda kimsenin ismi yok 10 dakikada bir değişiyor.Kapalıyla açığı ayıran iki kapı var , ama oradaki önemli fark hemşire odası, bir kere kapalıda kaldın mı hayatın yalan söyleyen bir doktorun ellerinde o yüzden sıkı sıkıya takip ediyorum. Hasta olmadığımı ispatlamak için hasta suyundan içmiyorum,orada verilen hapları attımıydı bir cennet oluveriyor,ilk kafa ilacını hastanede attım, birazda o yüzden kafa bi dünya geziyorum. Burada genel normları oluşturan çoğunluğun deli

dediği insanlar yatıyor , oysaki toplumda delirmeden kalabilmek asıl delilik , burda insanlara verilen bir kimlik yok , ilk verilen kimliği isimleri bile değişiyor durmadan, buradaki insanlar bir birlerini bir tek özgürlük için satarlar, işte o kadar.Ertesi gün tıp staj öğrencilerinin doktorla toplantısını basıyorum.Felsefe öğrencisi olduğumu ve felsefenin tıpi kapsadığını anlatıp bu toplantıya katılma hakkımın olduğunu açıklıyorum.Katılamasamda ilaç saatini açık tarafta doktorun kapısı önünde geçiriyorum.Doktor şikayetimi dinlerken ona felsefenin nezle,grip gibi bir hastalık olduğunu söylüyorum.Son hatırladığım doktor kapısıyla hasta bölümünü ayıran çizgide okuduğum üniversite rektörlüğüne dilekçe yazıyor olduğum. 48 saat doluyor.Öğrenci olduğumu ispatlıyorum, tek yenildiğim nokta verdikleri tedaviyi yani yasal uyuşturucuyu yani prozac toplumunu kabul ediyorum.Kabul etmekle kabullenmek arasında ince bir çizgi vardır tıpkı bir karakter yaratmakla yani oyunculukla delilik arasındaki çizgi gibi, tatile girdiğimiz o günlerde kendimi tiyatro sahnesinde buluyorum eğer satranç analitik düşünmenin en kaba biçimiyse tiyatro en estetik biçimidir.Satranç tez , tiyatro anti-tez MATEMATİK(metafizik) sentez oluveriyor.Ziyarete gittiğimde hastanede kendi isteyerek kalan,çıkmayan şaire KISA MALTEPE alıyorum, diğerlerinede 2 paket sigara. Yolunuz düşerse mutlaka şaire uğrayın.

Cengizden tüm delilere dostça selamlar,
DELİLERE ÖZGÜRLÜK!

Tarih ve hikaye kelimelerine her ne kadar bu kullandığım dilde farklı anlamlar yüklense de ,tarihe kültürel etkilerle gurur ve hikaye sözcüğüne ise yalan, farklı dillerde bu kelimelerin aynı köklerden geldiklerine

rastlayabiliriz.Velhasıl eğer kaynaktan tarih, yani dış kapsamı geniş olmayan ve betimlenen eylemleri,verileri ve durumları öznenin kendisi yaşamış,onların içinde yaşamlarını sonuna kadar sürdürmüş ve varolan tasarımı zihinsel herhangi bir dönüşüme uğratmış tarih yazarlarını kapsar ki buna kişisel serüvenin hikaye edilmesi adı da verilebilir.Geçmiş olarak belirlediğimiz ,kimine göre bir çizgisel bir ilerleme sürecinde en arkada kalan,kimine göre spiral bir çizgisellikte dönen kimine göre anlakların hatırlanması, hareket halinde olmanın verdiği devingenliği takip edememe ve buna bağlı olarak zihnin pozisyonel yani anları sabit bir duruma göre değerlendirme eğilimiyle aslında zamanın üzerinde yağmur biriktiren kümülüs bulutları gibi, hikaye anlatımı esnasında zihnin pozisyonlarını çizen,anlatan,aktaran ve dile döküldüğünde zamanla ve diyalektikle tekrar tekrar zamanı başka bir zamanın içinde yaşatma eğilimini içinde barındırır. Bu durum en çok hikaye edenin ki burada özne kavramını kullanmakta sakınca bulmuyorum,öznenin kişisel serüvenini anlatımı esnasında benliği zamana katarak aslında benliğin kendinden paralel konumda kalan bir zaman

anlayışında tekrar ortaya çıkarılmasıdır ve eğer özne hikayeyi kaynaktan tarih anlayışıyla hikaye ederse, hikayeden başka bir benlik, onda bulunanlar,bağlantılar,yaşanmışlık üzerinden kişisel serüveni oluşturabilir bu durum öznelerin birbirinden bağımsız bir biçimde bir ortak geçmişe sahip olma eğilimleriyle örtüşür:Eğer anılar kuruyorsanız gizlice,keyiflice anda ne yapacağını şaşırılmış antenlerini kaybetmiş karıncalar gibisinizdir.Sorarsanız Bağdat sormazsanız Roma bulunur. Ve eğer geçmişiniz benliğinizde bir benliğiniz geçmişinizde biz belki sessiz bir ben bizde ya da biz bir bende ise ne sorarsınız ne soramazsınız....

Sıcak Bir Temmuz Ortasıydı

Bunalım anları görüngüsü
 Çokluk,çocuklukla ilgilidir
 Kimisi için basık tavanlı bodrum katında
 Nemli bir kış günü
 Kimisi için yaz sıcaklığı toprak futbol sahasının ortası
 Benim için güneş ışığının,
 Perdeden süzülen sarımsı rengiyle bezenmiş
 Dört yanı kapalı,hileli
 Beyaz duvarlı odalar.
 Kafamı yukarı kaldırıp,sürekli dönmek
 Labirentler,labirentler
 Metafizik kollarıma atılıyor
 Yatağa çivilenmiş gibi
 Uyuyamıyorum ve uyanamıyorum
 Belki usta kedinin ölmesinden
 Belki topu tellerin üzerinden geçiremeyişimden.

askin_yucel@hotmail.com

Aşkın Yücel - Taksim

Godard denen adam demiş ki: sinema saniyede 24 kere gerçektir.

Derim ki: gerçek saniyede 24 kere yalandır.

Neye inanıyoruz:

"tümüyle imgelemin kurmacası olan bir dünyaya" evet! Pekiyi yazarken yaratabiliyor muyuz, yoksa sadece bir "aktarı" mı bizimkisi. Belki sadece yaratım olmayabilir yazı ille de, lakin aktarım dahi olsa içerisinde aktarılandan

öte aktaranın kendisine dairlik noktasında bir yaratım zerresi barındırmalı. Neden yazıyorum bunu, bunu yazarken yazı ile işim olmadığını bilerek yazıyorum. Aynı şekilde görüntünün peşi sıra yanlısıyım zira. Görüntünün amacı nedir, görüntünün amacı nedir mi, görüntücülerin amacı nedir mi??? yaratılmış olmasının söz konusu yeterliliğinde belirleyici olan ne -ya da tersi- . Görüntüyü ortaya koyduğumuz vakit bir aktardır diyorum videodan bahsederken. Sonrada pekiyi videografıyı aktarıdan nasıl yaratı noktasına getiririm derken aktarıırken yaratabilmenin mümkünüğünü tartışmak gerekiyor. Sonuçta yaratılarda aktarılandır diyerek kendime bir çukurda açabiliyorum tabi ki.

"yaşamın tüm yönleri farklılıklardır, farklılıklar/değişimler sergileyeceklerdir" hiçbir görüntü asla bir daha sahip olamayacağım olandır. Hiçbir görüntü gözüm ve objektifimle ikinci bir defa göremeyeceğimdir. Ama objektifle kameraladığım görüntü -aynı zamanda anın o anki yaşamsal farkı_değişimi- süre halinde yeniden seyredilebilir olduğundan dolayı değişimin içerisinde zaman ve mekan ile oynamış olacağım gibi farklılaşma içinde de başkalaştırılmış bir yeniden farklılaşım ortaya koyacağım; oysa bu sırası gelen anın dahilinde olan yeni bir farklılıktan başka hiç bir şey değildir.

Kamera kavramlar dayatmaz

Sadece

Görür

Sinema imgelerle düşünür

Düşünen insanın kendini dönüştürmesi gibi o da dönüşür

kamerada (film)

gelmiş ve geçmişin düzenlenmesinden bahsediyoruz.

Bu bakıyla yaşamımıza nasıl eğilebiliriz---ki---

sadece sinemanın "alışıldık imge sekanları"nın dışında bir kurgulamaya götürebilir bizi. "duyguları standart ötesinde algılamak" sadece ve elbette sinemasal bir dünyada mümkünlüğü olan değildir.

Deliliğin formatları bu noktada kesinlikle açıcı, ya da en azından aklıma t.tzara'nın yaptıkları, şiir okumaları geliyor.

Peki ya bunu yolda yürürken yapmak yada balkonda otururken, mümkün değil mi?

Elbette mümkün.

Liserjik asit almış bir bünyenin kurgu yapısı nasıl ki

hiçbir sinematik mantığın asla yakalayamayacağı şekilde ilerlemekteyse vücudun salgı mekanizmasında - zaten- bulunan sınırı açıcı sıvılar bu iş için en önemli noktalardan birisi. Algı duvarları ile Huxley'in beynin eleme vanası dediği alanla oynadığımız müddetçe kurgunun sınırları deneyimlenecek olan bilinmeze doğru ilerler...

Sinema, gözün eylem klişelerinden kurtulduğu noktadır, tıpkı vücuttaki glikoz oranının düştüğü esnada beyne giden şeker ünitesi azaldığında oluşan vizyon değişikliği gibi.

Kendi inanılmaz imgelerimizi yaratmak için bize gereken güç vücudumuzda. Bu bir anlamda Bergson'un "üst sinema"sına yakın.

Zamansal kurguyu ve hatta bu kurgudaki kolajı yaşam içerisinde beynimizde oluşturmak bu tür aşkınlık hallerine varmak mümkün.

Beynimiz hiçbir şekilde mekanik bir faaliyet dahilinde hareket etmemektedir. İşte sanat insanları bu noktayı en iyi gören azınlığın çoğunluğunu oluşturmakta.

Beynin klişelerinin dışına çıkarak "öteki"leşmek en fazla sanat denen şeyle mümkün. Ki burada sanat - sanatçı kısmında bir yığın safsatayı çöpe atıyoruz.

Felsefe şiir tarzı kamera vs vs vs zaman ve imge ile bize sunula dayatılan mekanik; yaşamsal kurgu sürecini değiştirme gücüne sahiptir.

Zaten sanatçıların entellektüellerin toplum içinde ve hatta kendi içlerinde bir şekilde -az hiç vs- anlaşılama algılanamama sebebi de budur.

Montaj yeni bir yaşam

Yeni bir yerküre dünya

Sanırım tanrısallığı buradan bu varoluş gücünden

Varetme gücünden gelmekte

Bir film esnasında insan gözü bir kayıt cihazıymışcasına çalışır, aslında problemlili olan insan gözü değil Alginin kullanılabilirlik klişesi problem teşkil noktası, insanın sıradan algı dünyası. Bir karedeki mikro kareleri asla sokakta görmeyen göz inanılmaz ayrıntıları yakalayarak ve bunları hapsederek irdelemeden yer yutar görüntüyü.

Aslında sinema fotografik sosyolojik siyasi...olarak hiç bir şey sunmamaktadır sinema bize algımızın körlüğünü ispattan başka bişey sunmamaktadır.

Sinema algımızın körlüğünü sunmaktadır.

Sinema algı körlüğümüzün ispatıdır.

Sinema bir temsil etme aracı olarak da kullanılmamalı Eş zamanlı süreci yansıtabildiğinden bi tek video dışarda tutulabilir.

Sinema yaratır çünkü aslında an ve an yaratmaktan başka bir şey ortada olmadığından sinemanın temsil etmesine odaklanmak yanlış...

Görür ve bakarken de....

Göz hep yeniye bakandır.

İnsanın gözünün değemediği noktaya değen mekanik göz insanî bir gözden ve görme tekniğinden ötededir

Tıpkı yaşama kıyasla montajın üstünlüğü gibi

Ama ana ve tek sorun insanın -düşüklüğünün-düşük insanın- algı ve bakı sözleri ile olan sorunudur

Göz yetersiz değil aksi aşkındır

Ama onların sürücüleri.....

Bakmaktan bakamayan

Ağır ve ahmak

Tembelleştirilmiş

Çünkü insan öyle
Kamera insan gözünün aşkınlığıdır

Gözlerin farklı algılama mümkünlüğü "görüyorum" ifadesinde görünenin görünen olmadığını haklı olarak ortaya çıkarır. Zira her göz kendince görecektir. Her göz farklı algılayacak ışığı ve oluşturduğu rengi, hele ki ışığa kesinlik getirmek mümkün değilken... hareket gördüğümüz şeyin ötesi ve tersi-mi- hareket -sanımız- algı körlüğümüz-den başka ne ki-mi- ...evet...

"sinemanın sunduğu insani olmayan süreler" sinematik evrende varolup sunulduğu için söz edilir ve yaşanabilir değiller sinemanın "fiction" bilincinde yaşama bilincini geliştirmekten bahsederken nasıl olurda evrensel dahası kozmik bir fiction bilincine varamaz?

kamera gözden iyi bir göz müdür
mekanikliği dışında bir hiç olan
ve sınırlarını genişletemeyen
ve göz uğruna varolan -oysa-
gözler için ve onun adıyla -ama-
gözün yokluğunda çürür mekanik

algılanamaz olanı yakalayamayan göz müdür
gerçekten/de
algılanamazı görünür olmayan olarak dile getirdiğim de
kamera neyi algılayabilir benden başka
-gözün sonsuzluğuna inanıyorum, insanın yetersiz algı
eşiğine-çitasına-
sinema algının ardıyla sanıldığı ve ilintilendiği kadar iç

içe geçme gücüne sahip değil. Algının varılmış ötelere asla taşınmaz kamera. Göz için yeni olanlıklardan söz ediliyor ama bu göz yetersizliği değil, varamama ve kullanamama yetersizliği. Göz, kamera ve videoyu dünyaya getiren rahimdir.

Sinema yeni duy-g-uları nasıl yaratır, sinema yaratan değil basite çerçeveye avama indirgeyendir.

Sinema geçiyor mu algının ötesine

Bir şekilde aktarıyor sağladığı için alana girdiği için evet - mi

Sinema algının ötesine geçiriliyor

Görüntü sanatı şunu der

"yok öyle değil"

Gözün vizöre yapıştığı anda başlar hayat

İmgelerin gerçek olmadığını sananlar var.

Bi de gerçek diye bişeyden bahsediyorlar

Çok komik.

Çok mu enteresan bir ifade gibi geliyor insanlara:

Diyorlar ya (ki): "sinema zamanın içerisinde zamanı yeniden düşünmemizi olanaklı kılar"

Bunun olabirliği mi önemli -olan-

Yoksa sinema yolu ile olması mı

Algı neden öncelenmiyor, ne kadar salakça

"bellek, kavramlar sanat ve felsefe vasıtasıyla

zamanın akışı içerisinde hareket etmenin mümkün-

lüğü" dahilinde bunları birer birer ele almaktansa bir

tüm olarak görmekten yanayım

herşeyin çıkış noktası ben değilmi-yim

zaten sinematografik bir süreç olarak işleyen hayatı

düşündüğümde felsefe edebiyat vd sadece

projeksiyon için yüzeyler hepsi bu.
Yaşamın anlar halkası ile (pelikül) montajlanışını düşünürken, bunun hatasız bir kurgu süreci olduğundan yanayım. "hata" olarak her bir karenin montajın doğru parçası olduğunu düşünürken filmik olarak ayırt edilen dünyanın zaten bu mantığın halkaları dahilinde olduğu gibi tamamen tanrısal monoteist bir görüşü paylaşıyorum. Hatta bazan yer ve yer yaşamı aslen zaten bizim montajladığımızı -kesin olarak- düşünürken bunun da bir arka bahçesi olduğu fikrini biliyorum, farkındayım.

Bize insani olmayan süreleri sunan sinemanın kim ne kadar farkındadır
Algı düzenliğini bozucu ve sözde gerçekliğe dokunucu her şey apaçık etki yapar.

Doğal algı var mıdır
Algı bozulunca bu doğal diil midir?

Sinema körler içindir
İmgeleri kavramları körler için yaratır.

Algısının ardı olmayanlar için
Bir ahmak iteceğidir sinema.

Sinema, gerçek olandan ve olmayandan, sanal gerçekten ve bir sürü zırvadan bahseder
Saçma.

senolerdogan77@yahoo.com

Şenol Erdoğan - Kadıköy

Birdenbire oturduğu yerden doğruldu ve bütün cevaplarını bulmuş gibi bir coşkuya kapıldı. Dudağının kenarında ince bir damar atmaya başladı; sonra yüzünü gerdi ve kurtuldu. Her şeyini kaybetmiş bir insanın önüne serilen muhteşem bir var olma alanının ve olanakların sersemletici büyüsunü yaşadınız mı, bilmiyorum; ama SEL, işte şimdi bu coşkulu deli sersemlikle yüz yüze kalmıştı; kışkırtıcı bir inançsızlık ve çocuksu şaşkınlıkla.

Telefon ve adres defterini yaktı, bütün fişleri prizden çekti ve çok sevdiği bir dostuyla görüşmeye gider gibi çıktı evinden. Daha caddeye attığı ilk adımla birlikte büyük patlamayı ve yaratmayı duyumsamıştı. Sanki bu gözlerle; bu yarı açık, kaptan gözleriyle daha önce hiç görmemişti. Her attığı adım onu keşfedilesi bir değerler dünyasına çekiyor gibiydi.

Tuhaf; her şey birbirinden öyle kopuktu ki ve şimdi bütün düğümleri kendisi atacaktı ve atmaya başlamıştı da.

Gözleriyle gördüğü ilk şey, caddenin karşı tarafında kavga eden iki kişi oldu. Birbirlerini öldürmek amacıyla yumruklaşıyorlardı sanki. Yumruğuyla diğerini yere yıkan uzun boylu ve iri adam, çok önemli bir vuruş yapacakmış gibi bir-iki adım geriledi ve işte tüm gücüyle diğerinin sol kulağına doğru öyle sert vurdu ki kendisini bu gücün yanında zayıf hisseden tüm seyirciler geri çekildi. Yerde yatanın artık tamamen etkisiz hale geldiğini görenler anlaşılan bu adamın geriye kalan öfkesinden pay almak istemiyorlardı.

- "Bu adamı böylesine öfkelen diren neydi? Yoksa bu sadece bir istek miydi? Diğer adamın son darbeden

önce yaşamaya devam edip-etmemesini tamamen kendi tercihine bağlayan bu adam nasıl biriydi?"Gözlerini iri adamın üzerinde gezdiren SEL, sanırım artık onu unutamayacak kadar ayrıntıyla zihnine kazımıştı.

Soluna döndü ve yürümeye başladı. İnsanlar sağından ve solundan geçiyorlardı. Yüzlerinde ortak bir ifade varmış gibi geldi SEL' e.

- "Bütün yüz ifadeleri aynı bakışın türlü şekil almaları gibi; sanki yapmamaları ve yapamamaları imkânsız bir işi az sonra yapacaklarına dair derin bir inancın güvenilirliğini görüyorlar ve adımları onları her nereye götürüyorsa orada mutluluk kaçınılmaz bir son gibi askıda bekliyor olmalı."

SEL, bunları düşünürken acaba kendisi nereye gidiyordu?

Bir mağazaya girdi. Her yerde rengârenk giysiler asılı; düzenli, sırtkan ve paralı. Bütün raflara dikkatlice, tek tek baktı. İnsanları giysi seçerlerken izledi. Derken bir tezgâhtar;

- Yardımcı olabilir miyim? Dedi. SEL, boşalmış bir odanın eski düzenini anımsamaya çalışır gibi baktı tezgâhtarın yüzüne.

- "Açıkçası ben hangi konuda yardıma ihtiyacım olduğunu bilmiyorum", dedi ve sağına dönüp mağazanın çıkışına yöneldi. Tam çıkmak üzereyken geri döndü ve yardım teklifinde bulunan tezgâhtarı buldu;

- "Sanırım yardım edebileceğiniz şeyi siz bulmalısınız. Bakın, ben dışarıda sizi beklemek istiyorum; ama buluşmak size kalmış", dedi ve hızla soluna dönüp

---

ilerledi. Tezgâhtar, gelecekteki kötü bir olayı önceden görmüş gibi donakaldı bir an; sonra görmüş olmanın güveniyle çözüldü.

Dışarıya çıkar çıkmaz, mağazadan meraklı gözlerle çıkan birisi tarafından rahatça görülebileceği bir yer aradı; bulamayınca mağaza girişinin tam karşısındaki gri duvara sırtını dayadı ve beklemeye başladı. SEL, elleri boşlukta ve gözleri sokakta öylece, saatlerce, bıkmadan bekledi. Yaklaşık dört saat. Mağazanın ışıklarından biri sönmüştü ki kapıdan tezgâhtar çıktı. Uzun ve örgülü sarı saçları pekte hoş görünmüyordu ama yüzünde kuralları çok iyi bilen bir oyuncunun ifadesi vardı. Belki de SEL, bu oyunu oynamak için yardım arıyordu? Tezgâhtar görmediği şeyin yok olduğuna inanıyor gibi başı önde hızla ilerlemeye başladı. SEL, olduğu yerden, gittikçe küçülen tezgâhtarını izliyordu; gittikçe küçüldü, küçüldü. Artık yoktu. Ne dört saat, ne tezgâhtarın örgülü sarı saçları, ne kısacık diyalog ne de mağaza; artık 'yok' vardı, bir de garip bir yaşamda, garip bir zamanda, garip bir düş gibi SEL' in peşinden gelen 'giz'.

Gittiği yönde yürümeye devam etti. Sonra yüksek bir binanın önünde durdu ve "Bu yükseklik, diptekini hor görüyor", diye söylendi, kısık bir sesle. Sonra yoluna devam etti.

Sürekli ağarlaşan bir yük taşıyordu sanki kim bilir? Cadde boydan boya ışıklı, boydan boya canlıydı. Bir ruh vardı şehri saran; insanın verdiği ruh olsa gerek. Her insan bir parçasını -"yaşam"ından- yaşadığı yere verir. Bu istemli olmasa da böyledir ve şehirler, ülkeler ve dünya böyle yaşayıp gider. Ve öyle bir şeydir ki bu,

---

insanların sonlu yaşamları sonsuz bir yaşamı bahşeder evrene. İnsan çaresizdir artık ve verdiği parçayı geri istemek yerine verilen tüm parçaları arzu eder. Sonsuz yaşamı ister sürekli. Çırpınır bunun için; kendi içini kemiren bir çırpınış ve eylemi, başka yaşamların üstünde ki güç olarak görür. Güç, sonlu bir zamanda insanı tanrısalılaştıran tek yoldur.

Ve sonlu güç, sonsuz yaşamın tek çaresidir. Bir avuntu mu demeliydim? Kim bilir?

Bir yığın ses vardı caddede; şamatalı, boğuk ve stresli. Bir dilenci önünü kesti ve tehdit edercesine yardım istedi. SEL;

- "Senin yükün bana ağır; yükler hafifletilebilir, Benim yüküm bana ağır; kimse alıp götüremez" gibi garip bir sözü bir çırpıda söyleyiverdi. Bu o kadar çabuk oldu ki; sanki verilen bir rolü ustaca oynamışlardı. Sol eliyle dilenciye kenara itti ve yürümeye devam etti. Tam karşıya geçecekken önünden hızla geçen bir araç, saçlarıyla oynadı. Gülümsedi bu oyuna; bir adım daha atmış olsaydı, kendisiyle oynanacaktı. Anlık ve sevimsiz kısa bir oyun ve perdeler çekilecek, sahne karacak, insanlar evlerine dönecekti.

Şu an elektrikler kesildi ve televizyonda çok insan için hayati öneme sahip bir futbol maçı var ama izleyemiyoruz.Karanlıkta yatağa yatıp hastalıklarımın boğuşmak istemiyorum,düşünmek sadece hastalıkların çapını büyütüyor.Bulduğum evde bir adet notebook mevcut,elektrik olmayınca modem çalışmıyor,modem çalışmayınca internet olmuyor internet olmayınca elektrikli süpürge den bir farkı kalmıyor hatta daha işlevsiz,daktiloyu yeğlerim.

Elim tuşa dokunuyor ve similasyona bağlanıyoruz. Mayın tarlası yada freecell adlı oyun yerine kendimi daha az yalnız hissettiren hearts kahve adabında maça kızı olarak geçen kağıt oyununa yönelmek istiyorum.Burada bir tercih mekanizması var. Neden evden çıkıp gitmiyorsun diye soracak olursanız gitme isteği ki bahsettiğim sürekli gitme isteği her kurguda bir defa olur,gidersiniz.Ama bir defa dönerseniz artık o kurgu bitene kadar ordasınızdır.Sürekli bir kaçışın mümkünsüzlüğü yüzünden çıkıp gitmiyorum evden.Elektrik yok,modernlik yok. Karanlıkta esnerken ağzımı,evde kimse yokken tuvaletin kapısını kapamıyorum. Similasyonun içinden hearts adlı oyun yerine word'u tercih edip yazı yazıyorum.Ne ifade etti? Gökkuşağından bir renk tercih etmek gibi...Freud'a göre benim kesinlikle ölmem gerekiyordu.Her kurguda bir defa ölebilirsiniz,ölüyorum ama bir defa daha yaşamaya başlarsam artık o yaşam bitene kadar o kurgunun içindeyim.Ne Freud u tanırdım ne Marxı tanırdım kurguyla

tanıştığım da,tanıştırıldığım da.Tanıdıkça farketlim kurguyu,kurguları ya da yarattım.Marksist olmak için ki entellektüel kaygılarınız yoksa Marxı tanımanıza gerek yok.

Hayatı yeni tanırken,koskoca bir şehirde yaşamaya çabalarken,karşı cinsi yeni keşfetmişken,kimlik bunalımlarının ortasındaiken kafama dayayıp bastılar tetiği sonra keşfettim kurguyu.Toplumsal görevlerimi yerine getiremediğim için reddettiğimi düşünmüşler. Başarılı olamadığım için eğitim sistemini eleştirdiğimi düşünmüşler.Binbir hazzı tadmadığım,tadamadığım için düzeni yıkmak istediğimi düşünmüşler.

Ne söylersen söyle.Kimse kaile almadı düşündüklerimi,söylediklerimi başka değerlerle konuşuyorduk çünkü.O değerleri kabul etmeden bir ilişki öngörülmedi sıktılar tetiği.Kabul ettik.Nasıl söylediğin önemli.İçerik yok biçimle süsle -pazarla'Ben'den kralı yoktu. Oyunun kurallarıyla oyna.En devrimci ilişkilerde bile geçerliydi bu değerler.Tutmaz başka kurallar.Kurguyu kırabilmek için ne gelirse elinizden ardınıza koymayın kokain'den kitabına,sinemadan felsefeye,sabah 8 akşam 5 çalışmaktan hücre toplantılarına,kumar masalarından fuhuşa ,yapabileceğiniz en uzun kaçışa,şelalelerin arasındaki bir saklı cennete ne olursa deneyin. Yolu yok.!Çekeceksin Başlı başına hataydı kurgunun değişebileceği...

Bu hengamenin içinde bu oyunun kuralları içerisinde aynı kurgu tekrarlardı kendini.Aşk.Biraz da toplumsal koşullara bağlıdır.bu sefer kafasına silah dayanan ben değilim.Ne yaparsam yapayım ben kaldırmazsam silahı bir el,bir şey kaldıttırıyordu dayattırıyordu

kafasına.Silahın her iki tarafında bulunmadan tahayyül edemezsiniz.Her hamle iki kere canımı yakıyordu.Her hazzı iki kere yaşıyordum.Daha önce öyle sevişmemiştim.Fakat ne kadar iyi dizersen diz konumu,istersen mayınların arasında bir kulvar belirle,istersen tereyağından kıl çekmeyi dene.Nasıl tutup kolundan silahı dayayıp kafama çektirmişim tetiği: öyle basmışım bu sefer tetiğe ben hem de bile bile bu kurguyu. Freud'a göre benim kesinlikle ölmem gerekiyordu.Her kurguda bir defa ölebilirsiniz,öldürüyor ama bir defa daha yaşamaya başlarsam artık o yaşam bitene kadar o kurgunun içindeyim.

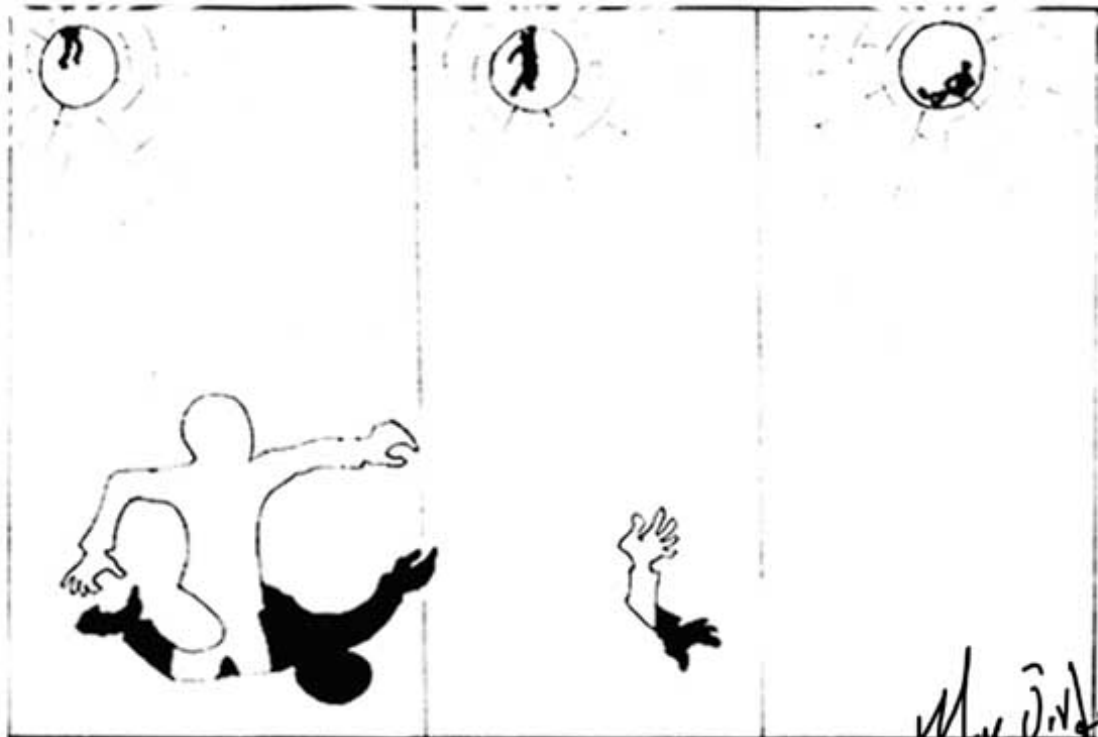
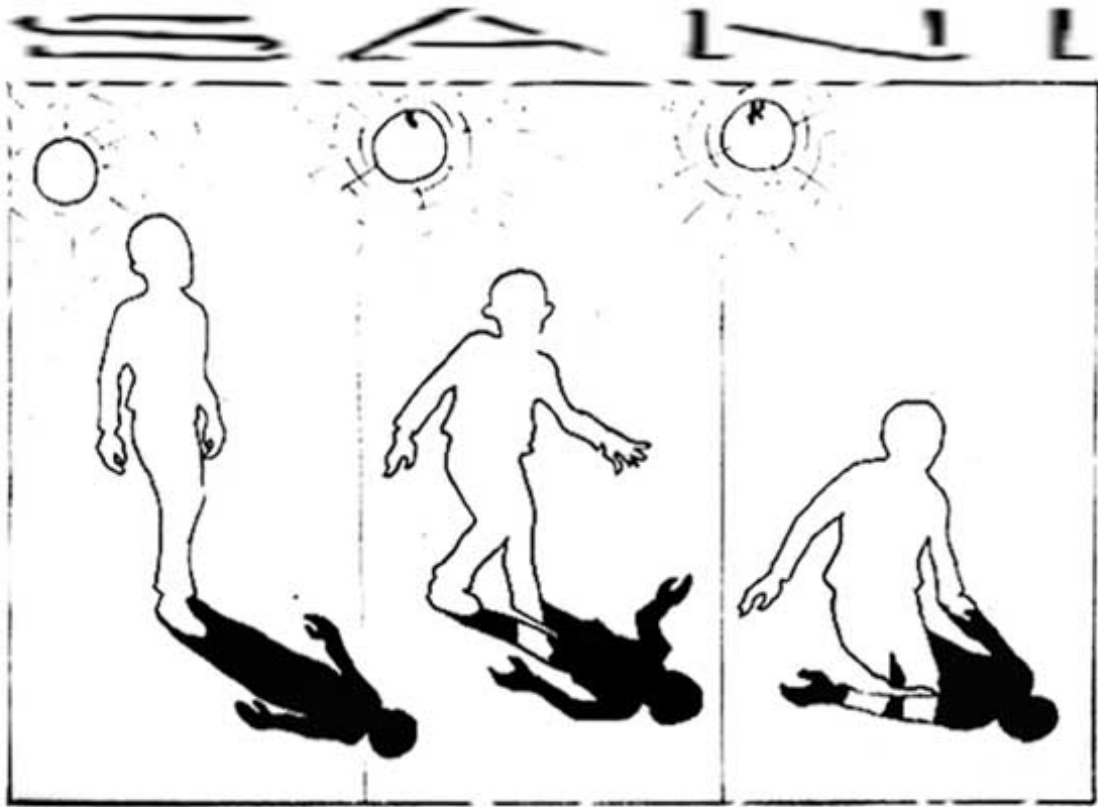

Kurgu Hatası

Başlı başına hataydı
Kurgunun değişebileceği.
Kurdu, düz,saten boyalı bir duvara
Kartonpiyerden dikdörtgen çerçeve yapmaya benzer
Hangi açıdan ele alırsan al
İçide duvar dışıda duvar.

askin_yucel@hotmail.com

Aşkın Yücel - Taksim

ulas_onder@yahoo.com - Çanakkale

Tümünü, apaçık gerçeklerle anlamaya çabalamak, yapabildiğimin en iyisi.İlk gözüme görünen, ben ve dünya.Bu ayrım,ister adına gerçek diyelim,ister tüm kalbimizle yadsıyalım, elimizdeki ilk veri.

Benliğim,çözme tutkusu, kargaşayı durultma,kaos'u teke indirgeme arzusuyla dolu.Bu isteğimin ilk NESNESİ ,dünya.Dünyayı anlamak,onu insanlara indirgemek,dünyaya damgamı vurmak, "hegamonikon"!

Dünya, ilk NESNEM,arzuma inat,kargaşa,çokluk ve us-dışılıkla kurulu.Aklım ile bulduğum doğa kuralları,sadece betimlediği,tasvir ettiği sürece makul.Açıklamaya,ayrıştırmaya,tahlil etmeye kalkıştığında, kendi sınırını görüyor us.

Tutkumun ikinci NESNESİ; ben.Düşündüğüm ve yaşadığım bir hayat var.Kendimi üzerine yerleştirdiğim bir eğri.Gözlerim,yarına çevrili."Yarın" "İleride" "Gelecekte" "Yaşlanınca"...Büyük tutarsızlık, az sonrasına duyduğum özlem.Şüphesiz ölüm var azsonra,yarın,gelecekte...Zamanın içindeki yerimi alıyorum.Zaman, geçmesi gerektiğini sandığım bir eğri,bende bu eğrinin belirli bir noktasına hapsediyorum kendimi.Zamanın malı olduğumu fark eder etmez,en büyük düşmanım ilan ediyorum zamanı.EZİN İSYANI : Carpe Diem!

Kendi kendisine eğilen, içine girmeye çalışan akıl,

böylece, kendi yarattığı helezonun içinde silinip yok oluyor.

"BEN"i kavramaya, tanımlamaya,özetlemeye çalıştığım an, pamaklarımın arasından, leke bırakmadan akıyorum,Kendi kendime yabancı kalacağım hep.Kendi kendime de,dünyaya da yabancıyım.Bu aitsizlik, tutkumun zıddı.Yardımlarını bekleyebileceğim tek şey de "kesinlemeye niyetlenir niyetlenmez, kendi kendini yadsıyan bir fikir".Gücümün bu aczi, çıkmaz bir sokakta gülümsetiyor beni kendi kendime.

"BEN" ve "DÜNYA" suçlu değil.Bu çaresiz ve aşağılayıcı gülümseme, dünyayı küçümsemiyor,beni aşağılamıyor.Nesnesi,aradaki bağ.Mizahi bir yanı var,olmaması gerekenin.Ayaklar,vücudu taşır,düşmek gülünçtür.

Önümde iki yol var: isteyerek ölmek.(Ne bir kaçış, ne de feda, sadece olacak olan görününce aceleye kapılma.Saçma bağı kopartıp kendini de dünyayıda kurtarmak.)Ya da ne olursa olsun gözlerimi kapatıp umut etmek.Mantıklı olmak çok kolay ve mantığı sürdürmek imkansız.Orada kimse var mı?

Ve bir sıçrayış "Us boştur,ama ardındakinin peşindeyim"den "us boştur,ama usun ötesinde hiç bir şey yoktur!"a doğru.Gözlerimin önündeki, ve karşısında bitmez tükenmez arzum.İşte ben buyum: bu "karşılık", sahip olduğum "us"tan çok.Beni anlatan akıl değil, beni anlatan "uyumsuz"!

Aklım yadsıdığım değil. Us'u kesin olarak yadsımak nafîle, bu ona tapınmak olurdu. Aklın kendi alanı var ve orada sürüyor hükmünü. Akıl, insani olanı betimliyor, tasvir ediyor, ama açıklayamıyor, nüfuz edemiyor.

Şimdi bir bilincim var. Bilincim, nesnesine şekil vermiyor, yalnızca saptıyor. Bu apaçıklıkla her şey berrak. Bu ,çözüm değil, apaçık berraklığı göremeyen tek parçam aklım. Bu, çözüm değil. Bu ,uyumsuz. Bu dam üstündeki saksagan...

Bu dünyanın kendisini aşan bir anlamı öte bir söylemi var mı bilmiyoruz. Ama bu anlamı bilmediğimi, öğrenmemin de benim için, şimdilik olanaksız olduğunu biliyorum. Kendi koşulumun dışında olan bir anlamın benim için anlamı ne?

Saçma şöyle demişti: "Gelecek yok" ve yaşamım yarından yoksun olmuştu coşkuyla. Peki düşüncem? Düşüncem şimdiyi bir geçe'ye dikmiş gözünü en iyi ihtimalle. Ama düşüncem herşeyim değilmiş. Bir 'şey' değilim ben. Bir bağ, bir ilişki, bir karşıtlık, bir uyumsuzluk, bir saçma.

Evinden evim 11 lira seksen kuruş.

11 lira seksen kuruşu kazanmaks 56 dakika.

Evler arası mesafeyi zaman ile ölçersek 3 kere dinlenilmiş "ıslak, ıslak-cem karaca" ve 1 kere dinlenilmeye başlanıp yarıda kalmış (1 dakika 38 saniye) "our time is running out-muse" a tekabül eder.

Şimdi zaman kavramı ve zaman-para ilişkisi böyle menem bir şey iken kazanılan her ne olursa olsun harcaması böylesi hakimiyet alanı dışındayken söyler misin 6 sene dediğin az mıdır çok mu?

Ve 6 sene boyunca tükettiğin onca alkol, hayat, kadın, vücut, para, hırs, özlem, nefret, müzik, zaman, boşluk, ses, kelime, vesaire yeter mi yetmez mi?

Yeterlilik tartışılır, görecelidir, bakkal hesabına benzemez kabul ediyorum. Ancak itirazım alışkanlık haline gelmesi. Tatmin olmamaya tutkulusun sen. Sen artık sakatsın fakat sakatlığından bir habersin. Sakat öpüp sakat sevişiyorsun. Eksiksin ve eksikliğini "yeniden"lerle doldurmaya çalışıyorsun. Farkında değilsin bebeğim, alacağın, bulacağın her protez bacak eskisi gibi olmayacak. Protez koluna-bacağına dokunan her el bir tek plastiğin soğuşunu hissedecek teninde, ürperecek. Ve yine sen bundan bir haber olacaksın.

Maalesef iflah olmaz vakasın ve tek çözümün geç kalınmış bir erken müdahaleymiş. Tıpkı karnındaki bıçak kesliğine davrandığın gibi; dikişlerini bile kendi ellerinle almışsın aşkının. İşte buna böyle alışmışsın. Bir başına yaşamaya mahkumsun. Yaşam alanını dolduran kimselere birey değil oyuncak gözüyle bakıyorsun. Mahkumiyetin mucizen seni bulana kadar

çünkü mucize aramaya bile takatin yok. Bu arayışın sahici olmadığını biliyorum ama amaç dediğin "olmazlardan" ibarettir.

Ve en kötüsü seçimlerin bile (başlangıçlar için olanlar) oldukça beter. Ben gibi. Keşke dağıttığım boncuklar mucize saçsaldı etrafa. Ama değil işte. Elimden bir şey gelmiyor. Ben istemesem de iyi edemiyorum adamı. Hatta iyi etmek yerine emiyorum damarlarındaki kanı.

Sen en güzelini yap gene, bildiğin yol en güvenilir olanıdır; tüket paşam, nereye, ne zamana, kimlere, nelere ait olduğunu unut ve yum gözünü. Sen sakat kalmış kalbinle iyisi mi kes şikayeti de harcamaya bak vaktini. Lütfen şuursuzca yap yine. Çünkü bilmek canım, bilmek sana göre değil

pepesabla@gmail.com

nefes - Üsküdar

Henüz bitmemiş bir hayatın sorumluluğunu yaşıyoruz
Kurmaca nedenler,kurmaca sonuçlar
Sonuç:
Başlamadan biten yaşanmışlıklar
Kadere isyan,kaderi kabulleniş
Varlığa isyan,varlığı kabulleniş
İsyan etmeden de "ben" olamayacaksın eğer
Sen,olamayacaksın demektir

Ata Usluer - Kadıköy

Pembeleşti gökyüzü kanatlarını çıkardı melekler rüzgarın uğultusuna verdiler gelişini kendinin güneş ışığının kırmızı olduğu gölgelerde.Göl sevindi hırçın çırpınışlarıyla kuğularının, tez, yüzü dolandı karanlığa.Sekiler yamaçlarda ters yüz ettiler sineğin ilerleyişini okyanusa karşı.Gölgeler üzerine doğru eğildi ,gölgeleriyle rüzgarın yaprakları titretip geçtiği gibi.Ağır mı ağır ilerledi ışığın kırılmasını göstererek.

Tepenin ucunda uçuruma karşı durmuş kendi yaptığı şatonun seyrine doyum olmayan benzersiz güzellikleriyle dünyanın...telefon çalmış ihlas armutlu tatil köyüne ücretsiz hafta sonu turu kazanmış.Tepenin üstünden bir anda modern ilişkiler biçimi olarak tanımlandırılan tüm simgeleriyle belki konuşan kadının kulağındaki büro tipi telefonla yaşanan bir cehenneme düşmüş.İlgilenmiyormuş,ilgilenmesi içinmişmiş bu tur,ilgilenmiyormuş cehennemin amına koysunmuş.

Önce sinirlenmiş nereye akıtacağını anlayamamış öfkesini. Önce kendine sonra değiştirmeye adanmış kendisini.İnançmış hepsi o kadarmış inançsızlığın inancımı ya da.Sonra bunalmış değiştirmeye uğraştıkça değişiyor değişmeyen, susmuş,yokmuş.Cehennem kendine gömmüş bu sefer kendinin altına.Kendine bakmış aynamış,çıkamamış.

Sonra sinirlenmiş nereye akıtacağını bilememiş nefretini, önce değiştirmeye sonra kendine adanmış. Bilimmiş hepsi o kadarmış .Cehennemin bilimiymiş "yorumlamış" değişen değişmeyi değiştirmeyi,cehennemi.Cehennemin karşı biçimiymiş değiştirmek.Cehennemi yorumlamayı konuşmuş, konuşulmaması gerektiğini,dinlememişler kendisini

dinleyemeyini. Kabul de etmişler gururu ama ne faydaymış,cehennemde erimişler,erimiş kendisi..

Sonra sinirlenmiş nereye akıtacağını bilememiş sevgisini savaşın,başka bir kendi bulmuş,derinmiş başka bir kendiyi yorumlamak Aynı zamanda değiştirmeyi düşündüğünü düşünerek,cehennemi içinde hem kendi hem başka bir kendi bulunan.Öyle derinmiş ki cehennemle savaşın sevgisi, akıtamamış sevgisini savaşın başka bir kendiye.Ama yorumlamayı öğrenmiş kendinin altını.Başka bir kendi derin vurmuş kendine.Gömülmüş cehennemde ,değiştirmek gerekmiş cehennemi kendiyle,gereği olmamış.

Sonra sinirlenmiş nereye akıtacağını bilememiş savaşın sevgisiyle bir başka kendinin cehennemini kendisinde.Sadece kendine akıtmaya başlamış, zormuş kendini kendinle kırmak,öfkeyle sarılmış ne bulduysa cehennemle savaşta ,cehennemle barışmayı denemiş kendi kendini yerle yeksan ederken bir taraftan,oyunmuş,bitmiş.

Sonra sinirlenmiş nereye akıtacağını bilememiş oyunun benzersiz ikili büyüünü.Bir başka kendi, kendinde bulmuş kendini, bir başka kendinin; değiştirmeye adanmış öfkesini inancı.Ne geçmişmiş kendinin altında kendi,kendi kendini seyretmiş yorumlamadan sesini , anın şimdisinde geçmişini ve savaşının üzerine konuşmamayı denemiş, konuşmuş, yorumlamış.Yine savaşmış cehennemle bir sürü kendinin kendisiyle, bir başka kendi.Hızlıymış,durmuş zamanın gölgesinde.Konuşmamış.

Sonra sinirlenmiş nereye akıtacağını bilememiş savaşmanın öfkesini.Sinirlenmenin tepki vermek olabile-

ceğini ve tepki vermenin etkiyi de beraberinde taşıdığını, karşıtlıkların birbirini beslediği gibi öldürebileceğini de kendinde kendisiyle sindirmiş.Savaşıkça,kaçıkta,koştukça; karşısında,önünde,peşinden, anlamış; yenemeyeceğini,peşinden geleceğini,yakalayamayacağını. Sinirlenmemiş,kendisindeymiş.Beklemiş

Önce akıtmış ne varsa öfkeye dair tüm benliğiyle kendi kendisine ,bir başka kendilerin kendisinde bir başka kendiyeye , sarmalmış anlam ve merdivenmiş anlamın ne olmadığı.Eğriymiş merdiven kendisi bir başkasına dönmeyen.Ne barış varmış yada yokmuş ne de karşısında savaş ,varlığı ile yokluğu dildeymiş kendisinin ikilikleri.Bengidönmüş kendine üçlü adımlarla tüm ikilikler,merdiveni tırmanmış ve inmiş ,eğri.Merdiven de bir kelimeymiş geometrik.Yakmış merdiveni,sakinmiş.

Yolculuk başlamış cevaplarını bilmediği soruları sormayıyla cevaplarını bilmediğin soruları somamalı arasında.Sükunet-gah sessizmiş çok sesli koro eşliğinde zamanı kullanarak zamanı dıştalarken mesela.Benlik mesele değilmiş kendisinde tüm kendileri ve tüm kendilerin toplamını görebildiğinde,öldürmüş,öncesiz sonrasız.

Pembeleşmiş gökyüzü kanatlarını çıkarmış melekler rüzgarın uğultusuna vermişler gelişini kendinin güneş ışığının kırmızı olduğu gölgelerde.Göl sevinmiş hırçın çırpınılarıyla kuğularının, tez, yüzü dolanmış karanlığa.Sekiler yamaçlarda ters yüz etmişler sineğin ilerleyişini okyanusa karşı.Gölgeler üzerine doğru eğilmiş ,gölgeleriyle rüzgarın yaprakları titretip geçtiği

gibi.Ağır mı ağır ilerlemiş işığın kırılmasını göstererek.

Evrenle bir olmanın verdiği döngüsel hissiyat ,
kendinden menkul harflerin bir arada deđiřik vurgularda
sarfedilen fiillerin haz halli bir cenine dönüşünü mjdel-
er.di l'i,miř li ,geçmiş , zaman, yok.

Tepenin ucunda uçuruma karşı durmuştu yapılan
şatonun,seyrine doyum olmayan benzersiz gzelliğ-
leriyle dünyanın.

Serzeniřin Böylesi

Bugün değil,yarın değil,dn hię değil
Zamanın ruhu:Düzen'in ritmi
Git,gel,gel,gel-gel
Ulařılacak yerin çořkusu içinde
Ne yer...ne yol...
yok,yok,yok
psikoloji mi?
Sikmiřim meryemi

Burası değil,şurası değil,orası hiç değil
Mekan mefhumu:Düzen ritmi
Tüketim ,tüketim ,tüketim
Kalan vaktin tedirginliđi
Ne an...Ne süreç...
Yok,yok,yok
Sosyoloji mi?
Sikmiřler meryemi

esraceengiz@hotmail.com Cengiz Yılmaz - Taksim

34 Tanıdıklarımızın Toplamımız

(Bu toplamın her değerine)
Hepsi bir varlık işaret eder
Gökkuşuğu,nehir,kırmızı başlıklı kız,karanfil gibi
Bir fotoğraf karesinde
Buluşulur
Maziye dair eski bir yıkıntılıkta
Enkazda geriye kalanlar
Bir bir ağlatırlar gelecekleri
Kim bilir belki sararmış yapraklarda güzde
Baharda
İnceltilmiş kağıdın üzerinde
Toplama işaretimiz eşittir değil.

"ters şemsiyelerin içerisinde
akıntıya doğru giderken onlar
altlarından yüzlerine
sıçrayan lavlara kargılarını uzatmış
yalın ve yanmış yüzlerinin
gölge bakışlı gözlerinde yine
bağırış çağırış içindeydiler"

yağmurla karşılaşınca gökayaklılardan onlar,suya
takıldıklarını sandılar ateşe verilmiş bebekleri ve
Nuh'un şemsiyesine dolmuş
yağmur kaçakları,ateş dalgıçları

sanrı;derinleştikçe katmanları göğün
bir külaha benzer başının üstünde dönen girdap
ayakların yere basarmı bilinmez
gökayaklılardan sen
ateşten sis bulut olmuş pamuk tarlana yağar

baş aşağı duruyor kargılarıyla şemsiyenin içinde onlar
korkarım,tepeme düşecekler diye

kargısıyla lavlarla boğuşan anırdı aşağı doğru
-sallanıp durma gökte
dekreşendo:
-yalan,yalaan,yalaaaan..
gün ağırırken son bağırışlarıydı
boğuldular.

Ve baktım
Ayak ucumda güneş filizleniyordu.

36 Hayatı Tersten Yaşamak

Yaşamın en tatsız tarafı sona eriş seklidir..
Şüphesiz ki yaşamı tersten yaşamak daha güzel,
Hatta mükemmel olurdu.

Nasıl mı ?

Cami'de uyanıyorsunuz. Bir tahta sandık içersinde, Herkes karşınızda saf durmuş, iyiliğinize dua ediyor ve tüm haklar helal edilmiş vaziyette.Tabuttan doğruluyorsunuz, yaşlı, olgun ve ağırbaşlı olarak. Herkes etrafınızda, büyük bir itibar, iltifatlar, çocuklar torunlar hepsi hazır.Arabanıza kurulup evinize gidiyorsunuz. Doğar doğmaz devlet size maaş bağlıyor, aylık veya üç ayda bir maaşınızı alıyorsunuz. Ne güzel, hazır maaş, hazır ev....

Altmışlı yaşlara kadar herşey garanti, huzur içinde yaşıyorsunuz. Sağlığınız gittikçe düzeliyor, kaslar güçleniyor, kuvvetleniyorsunuz. Bir gün çalışmak istiyorsunuz ve işe ilk başladığınız gün size hoş geldin hediyesi olarak bir plaket ve altın kol saati veriyor patronunuz.. Ve genel müdürlük veya bunun gibi yüksek bir makamdan tecrübeli bir insan olarak ise başlıyorsunuz. Herkes karşınızda el pençe divan...Vücudunuzda da bazı hoş giden hareketler başlıyor. Gittikçe zayıflıyor forma giriyorsunuz.

Diğer hormonal aktiviteler artıyor, fevkalade...Aman ne güzel günler başlıyor... Derken bir gün patron size artık üniversiteye gitsen daha iyi olur diyor. Bu arada babanız ortaya çıkmış, "fazla çalıştın" diyor "artık eve dön, işi

---

bırak, okumaya başla, harçlığın benden olsun..." keyfe bakar mısınız ?

Okuduğunuz dersler gittikçe kolaylaşıyor. Ekmek elden, su gölden bir dönem başlıyor. Partiler, diskotekler, kızların sayısı artıyor. Derken Anne ve babanız sizi götürüp getirmeye başlıyor, araba kullanma derdi de yok artık....

Günün birinde sizi okuldan da alıyorlar, "evde otur, keyfine bak, oyuncaklarınla oyna" Diyorlar..

Mamanız ağzınıza veriliyor, zaman zaman altınızı bile temizliyorlar, hatta bu durum alışkanlık yaratıyor ve hiç tuvalet kullanmamaya başlıyorsunuz.

Derken anneniz bir gün size süt verme kararını alıyor ve başka bir keyifli dönem başlıyor.

Mama artık her yerde, her an ve en taze şeklinde hazır. Bir gün karanlık ilik ve sıcak bir ortama giriyorsunuz. Beslenmek için ağzınızı açmaya dahi gerek yok, bir kordondan besleniyor, sıcacık, yumuşacık, gürültü ve patırtısız bir ortamda yaşıyorsunuz.

Küçülüyor, küçülüyor, ufacık bir hücre halini alıyorsunuz.

Ve günün birinde müthiş bir Olayla hayatınız bitiyor... ;)

Can Yücel

Televizyondaki adam heyecanla bağılıyor: 5 deniz mili...

Dört köşesinde yaşadığı çağın, üretildiği yerin, yeni olanın esnekliğini, estetiğini hissettiren, içindeki mekanizmayla Newton fiziğine ve Edison'a borçlu, 220 volt alternatif akıma muhtaç, çoğu zaman 'bir elektrikli ev eşyası olduğunu unuttuğumuz alet.

Anlam yüklediğimiz yada bize rol biçmesine izin vermediğimiz koşulda -ki bu koşulu normal şartlar altına, havasız laboratuvar ortamına benzetebiliriz- Ütüden

Kanal değişiyor...Ütü Reklamı...

elektrikli süpürge

Kanal değişiyor...Elektrikli süpürge reklamı...

aspiratörden bir farkı olmadığını varsayabiliriz.

Kanal değişiyor...Klima reklamı...

İzlerken eğer baktığımızın bir elektrikli ev eşyası olduğunu görürsek ve ona 'nesne' dersek; izlediklerimize 'nesne üssü' adını verebiliriz.

Kanal değişiyor...Televizyon reklamı...

"Televizyonun bizi bir şekilde tanrılaştırdığını düşünmüyor musunuz? Her kanalda ayrı bir hayat var ve nerdeyse saat başı hayatlar değişiyor. Onlar farkında olmasa da, sen bütün dünyayı gözetleyebilirsin" Bu da bir başka tartışma konusu olabilir.

Kanal değişiyor...Ana haber bülteni...

Kanal değişiyor...Realty Show...

Kanal değişiyor...Yarışma programı

Kanal değişiyor...Televizyondaki adam heyecanla bağılıyor:4 deniz mili...

Karayıpler'de romantik bir gece fakat coğrafya kitaplarından dünya olduğunu öğrendiğimiz

Kanal değişiyor...Bir sahil filmi...

geoid şeklin başka bir yerine ise bombalar düşüyor.CNN muhabiri uçuşan füzeleri muhteşem bir havai fişek gösterisi olarak betimliyor.Başka birisi ise insanlara acı ve ölüm götüren silahlar olarak.

Kanal değişiyor...Uçuşan füzeler...

Kelimeler...Arşivlerimizi tazeleyelim...

Dramatik olarak tanımlanabiliyor veya yapanların insan olamayacağı bir olay olarak.

Kanal sabit...Bir çocuk annesinin kucağında ölüyor.

Karşı duruş,duyarlılık: vicdani sorumluluklar.

Suçluları arama,eylemler,yardım kampanyaları: insani görevler. Arşivlerimizi tazeleyelim...

Açılmış banka hesapları...

Kanal değişiyor...Banka hesap numaraları..

Hazırlanmış dövizler,afişler,atılmış sloganlar

Kanal değişiyor...Eylem görüntüleri...

Çekilmiş filmler

Kanal değişiyor...Savaşa karşı bir film..

Duyarlı sanatçıların topluca verdikleri konserler,çektikleri klipler...

Kanal değişiyor...Savaşa hiç gerek yok klibi...

Hiçbiri yadsınabilecek 'şey'ler değiller...

Ama felaket yakınımızda olmadıkça

Kanal değişiyor...Deprem görüntüleri...

Bomba önümüze düşmedikçe

Kanal değişiyor...Savaş filmi..

Ölen çocuk bizimkisi olmadıkça hissedemiyoruz.Hepsi görüntü ve kelimelerden ibaret.

Kanal sabit...Bir çocuk annesinin kucağında ölüyor.
Karayipler'de romantik bir gece yada

Kanal değişiyor...Bir sahil filmi...

Nesne üssünde bir görüntü

Kanal sabit...Bir çocuk annesinin kucağında ölüyor.
Bu gazetede fotoğraf da olabilirdi.

Vapur her zamanki saatinde hareket etmiş bulunuyor.
Antenleri kaybetmiş karıncalar gibi hareket eden canlılar topluluğu

TDİ Şehir hatları vapurunun alt bölümünde,kıç tarafında köşede bir gazete açılıyor.Annesinin kucağında ölen çocuğun görüntüsü bir an için göz kırıyor. Gazete kapanıyor.

Dünyanın bize gösterilişi mi,bizim dünyayı görüşümüz mü ?Coğrafya hocasının derse getirdiği plastik model küreyle en somutlaştırılmış dünya imgesine sahip olmuş bizler bunu da tartışabiliriz.

Beyaz korkulukların ardındaki,atmosfere göre renk alan deniz kıyıya doğru usulca uzanıyor.Gökyüzünün kubbemsi görünümünü vapur engellese de bir bölümü görülebiliyor.

Gözler,aradığı şey kendisinin arkasında olmasına rağmen ileriye bakabilir.

Görüntü gözlerden sarı noktaya oradan içeriye doğru süzülüyor.
İnce,uzun beyaz bir sütun ve üzerinde yukarıdan

aşağıya siyah renkle yazılmış ' O Ç K D' ...

*Televizyondaki adam heyecanla bağıyor:
3 deniz mili...*

Acımak için kurbanı herhangi bir kritere göre, daha alt bir seviyede değer biçmemiz gerekir.

Kanal değişiyor...Acı çeken bir hayvan

Veya ...

Ötekileştiriyor muyuz?

Kanal değişiyor...Üstü başı yırtık, ayakları çıplak bir sokak çocuğu

Bir şeyler hissedebiliyor muyuz? Çok mu sinmatografik bir öge?

Kanal değişiyor...Bir bacak sahibi tarafından testereyle kesiliyor..

Gündelik hayat daha mı etkili olur?

Kanal değişiyor...Siyah bir mercedes duvara tosluyor. Veya bir şey vermek için arkasından koştuğumuz arkadaşımıza bir araç çarpıyor. Hissedebiliyoruz, sarsıcı olabilirler ama yeterince derin değil.

Kanal değişiyor...Koşan bir adama araba çarpıyor. Biraz daha sağa...

*Denizin derinliği gözlerine yansiyordu.
İnce, uzun beyaz bir sütun ve üzerinde yukarıdan
aşağıya siyah renkle yazılmış ' F İ A O' ...*

Televizyondaki adam heyecanla bağıyor:2 deniz mili...

Silah bize doğrultulursa, kendimiz tehdit altındaysak

hissedebiliyoruz.Bu koşulda ise ürettiğimiz son kaçış yolunu kullanıyoruz.

Televizyonun statik elektrik yüklü petekli yapısıyla başbaşayız.Yansıyan dekorda bir silah gözükmekte.Silah doğruluyor.

-Bana yapmayın ona yapın!

O herhangi bir kişi,herhangi bir şey olabilir,

Silah biraz yana çevriliyor.

Kendimiz dışında.

Silah biraz daha yana çevriliyor.

Daha geniş...

İnce,uzun beyaz bir sütun ve üzerinde yukarıdan aşağıya siyah renkle yazılmış ' T İ F R S'...

Televizyondaki adam heyecanla bağırıyor:1 deniz mili...

Hayatımızda kendimizden başka bir şey yok.Bizler başrol oyuncularız ve 'diğerlerini' kolayca yardımcı role itebiliyoruz hatta 'ötekilerini' figüran,dekor bile yapabiliyoruz.

Hangimiz bir şekilde adamlarımızın olmasını istemeyiz?

*Yine televizyonun petekli dokusuyla başbaşayız.
Siluet halinde başrol oyuncusu gözükmekte.
Sigara içmekte.
Kafasına silah dayanmakta.*

*"Tamamı parçaların toplamından az olabiliyor."

*İnce,uzun beyaz bir sütun ve üzerinde yukarıdan
aşağıya siyah renkle yazılmış:
' . S T A T - M Ç G U - . Ü D - O N U - R '*

Kanal değişiyor...Silah patlıyor.

*Televizyondaki adam soluk veriyor:
0 deniz mili...*

Bu tıpkı 'O Ç K D- F İ A O- T İ F R S- . S T A T - M Ç
G U - . Ü D - O N U - R 'nin ' T.M.O OFİS
ÇİFTÇİNİN KARAGÜN DOSTUDUR' diye okunması
gibidir.

İnce ,uzun beyaz sütunlar...

Hissedemememiz,yeterince derin olmayışı, ve hay-
atımızda kendimiz dışında bir şeyin olmaması birer
sonuçtur.Hissetmeye çalışmak,hissediyor gibi davran-
mak,başkaları da var demek birer kimlik,imaj ve slo-
gandan öteye geçemiyor.

*Satranç tahtasında bir hamle yapılıyor ve karşılığı ver-
iliyor.*

Neden olanlarla değil sonuçlarla
ilgileniyoruz.Muhalefetin biçimi belirlenmiştir.

*Başrol oyuncusu istediği ürünü tuşlayıp,şeker miktarını
belirledikten sonra kahvesi hazırlanıyor.*

Her gün daha da mükemmelleşiyoruz ve başrolümüzü kusursuz icra edebilmemiz için her türlü imkan seferber ediliyor. Teknik olarak bir problem olmayabilir; fakat sorun anlam yüklediğimizde veya bize rol biçmesinde...

Kahvesini alıyor.

En yalın,insani eylemlerimiz 'bir şey isteyebilme','iletişime geçebilme','bir etki yada tepki basit bir iç mantık silsilesinden sonra iç dünyamızın istemediği durumlar haline geliyor.

Yapmadığımıza bir süre sonra ihtiyaç duymuyoruz ve ihtiyaç duymadığımız için yapmadığımızı iddia ediyoruz.Zaaflarımızla var olmak yerine imajlarla süslenmiş mükemmelliği arayan bir ürün olmaya başlıyoruz.

Başka bir makineden kolasını alıyor.

City toilet'e 3 adet 100 tl atıyor ve kapıyı açıyor.

Kapı kapanıyor.

Otobüse Akbil basıyor

Yalnızlaşıyoruz ve kimse yokken her şey mükemmel.Başkalarının varlığı ise rahatsızlık konusu olabiliyor.Siz hangisini tercih edersiniz?

Boş bir alt geçit.

ve Eminönündeki alt geçitler...

Çevremizde,gündelik hayatımızda bizi başrol oyunculığına,mükemmelliğe iten ne varsa, ilişkilerimizi,ilişkilenmemizi değiştirmemiz gerekiyor.Belki o zaman bir şeyler hissedebiliriz

Go tahtasına bir taş konuyor.

Karşılıksız selam verebilmek...

Başrol oyuncusu 'merhabalar' diyor.

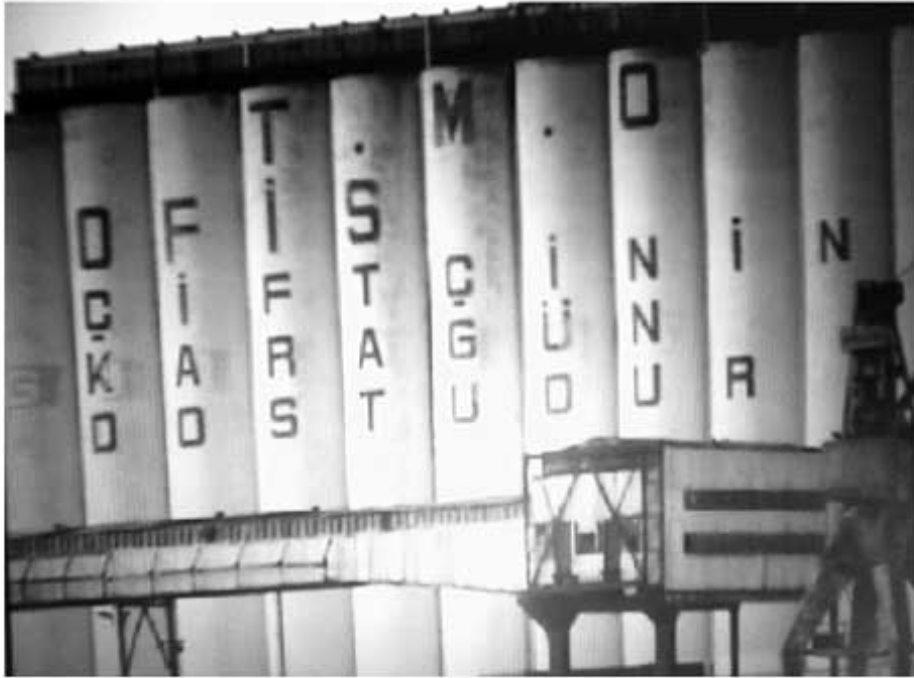
Ve OÇKD-FİAO-TİFRS-STAT-MÇGU
- ÜD-ONU-R'nın T.M.O OFİS ÇİFTÇİNİN
KARAGÜN DOSTUDUR olduğu söylendiğinde bunun
öyle olma olasılığını açık bırakmak.Kabul edebilmek...

İnce,uzun ,beyaz sütunlar...

Alıcılarınızın ve algılarınızın ayarları ile oynayınız.

Ve Karıncalı görüntüler...

*Chuck Palahniuk

askin_yucel@hotmail.com

Aşkın Yücel - Taksim

Sudan az pahalı anti-elit, anti-entel ilaç

BATTANİYELER KUTSAL BUĞUSEPTİL

TÖRENİ İÇİN HAZIR MI?

- 1.Tanım: insan terleyen bir hayvandır.
- 2.Semiyotik bir oyuncak ,çocuk oyuncu-
cağı
- 3.Püsküüt yiyom,anarşit oluyom,alentir-
iği yakiyom
- 4.Gergedan taktım gerdanlığına.
- 5.Hörgüç ! Şimendifer!
- 6.Ve en önemlisi suyunu kaynat,bir
kapak buğuseptilini dök,battaniyeni
ört...nefes aldığımız her yerde aşkı
hissedeceğiz!

Hıncal Uluç: Emek,
Beyoğlunda bir sinemadır.
Cevabımız;
Entelektüel,
Çanakkale'de bir kafedir.

leman dergisinde CAN
BABA'nın ilk yazdığı gün
melin üstündağ kendisini
derginin son sayfasına
koyunca metüştü arar:
**"beni derginin kıcına
koyanın gelir kıcına
koyarım"**

biz herşeyin kıcına koyu-
yoruz CAN BABA !
bilmeyiz yalan dolan biz
babadan böyle gördük!
Anti-entel'i arabesk paklar!
Poşet çay içeni
kınayalım, teşhir edelim!

SÖZÜMÜZ SİLAHIMIZDIR GÖZÜMÜZ SİLAHIMIZDIR

SOLUCAN Co.

